

FIFFI OG DEN USYNLIGE MAGISKE BANDASJEN.

Det var en gang en valp som het Fiffi. Hun bodde sammen med foreldrene og søsknene sine som hun lekte med hver dag. Fiffi var nesten ikke redd for noe som helst, og alle sa at hun var en eventyrlysten valp. Fiffi gikk ofte og undersøkte ting i nabolaget. Hun kikket under steiner og bjeffet til insekter og edderkopper. Fifi likte seg aller best om kvelden når sola gikk ned, for da kunne hun jage innseter og ule mor månen sammen med andre dyr som var ute om natten.

En dag gikk Fiffi tur langt inn i skogen. Da hun kom tilbake var hun helt forandret. Hun var redd for å legge seg til å sove, og hun var redd for å være borte fra familien sin. Hun hadde mareritt om natten, og hun skalv av redsel når noen snakket om å kikke under steiner eller gå alene ut om kvelden. Hun fikk ofte vondt i magen og vondt i hodet.

Familien til Fiffi oppdaget at hun ikke hadde vært den samme etter turen i skogen, og de spurte henne hvorfor hun hadde forandret seg. Men Fiffi klarte ikke å snakke om turen sin. Hun hadde fått en usynlig magisk bandasje over munnen mens hun var i skogen, og noen hadde sagt at hvis hun Fiffi tok av bandasjen kom hun til å forsvinne. Fiffi må ha vært ordentlig redd for at dette var sant, for hun hadde bandasjen på hele tiden selv om alle hun kjente fortsatte å spørre om hvorfor hun var blitt så forandret. Fiffi var ekstra redd når det var voksne som spurte, for hun var helt sikker på at hvis hun tok bandasjen av ville spådommen gå i oppfyllelse; og da kom hun til å forsvinne selv også. Når noen begynte å snakke om skogen gikk Fiffi rundt og rundt i ring, for hun kjente så mange urolige følelser inni seg. Hun snudde ryggen til de som spurte, og noen ganger var det akkurat som om hun måtte kaste opp.

En dag stakk Fiffi seg på en spiss torn, og hun skrek høyt for det gjorde så vondt. Foreldrene hennes visste at hun hadde lekt i en tornebusk, og de spurte henne hvor hun hadde vondt. Men siden hun hadde den usynlige bandasjen sa Fiffi ingenting. Alle som var der prøvde å gjette: "Er det på forlabben? Er det i øret? Er det på snuten?" Men ingen klarte å finne ut hvor tornen var sånn at de kunne hjelpe henne. Men Fiffi sa fremdeles ingen ting. Hun hadde på seg den usynlige bandasjen, og hun var mye reddere for å ta av bandasjen enn for å ha tornen i halen.

En sur gammel hund som het Spott begynte en dag å erte og plage Fiffi. "Jeg vedder på at du ikke engang kan svømme" sa den på sin ekle måte. "Av alle hunder i hele verden er du sikkert den eneste som ikke vet hvordan man svømmer i vannet Hah!" Spott fortsatte å erte og gjøre narr av Fiffi, helt til Fiffi forstod at den gamle hunden bare snakket for å høre sin egen stemme.

Selv om hun var veldig redd inni seg, gikk Fiffi bort til vannkanten. Så gikk hun ut i vannet. Hun bevegelabbene og kroppen, og på den måten kom hun seg fort over den lille dammen. Hun kunne svømme! Den gamle hunden hadde prøvd å lure henne. Men Fiffi skjønnte nå at barn ikke alltid er så lette å lure, og at de kan klare å finne ut av forskjellen på sannhet og løgn.

Etter opplevelsen med Spott begynte Fiffi å tenke på det med den magiske bandasjen. Hun forstod etter hvert at hun hadde blitt lurt til å tro at hun aldri måtte ta den av. Fiffi løftet labben opp til munnen. Forsiktig tok hun bandasjen av. Det gjorde

litt vindt med en gang – men **hun forsvant ikke!** Fiffi var veldig glad og lettet over at bandasjen ikke var der mer, og hun løp hjem til foreldrene sine og fortalte dem om det. Så fortalte hun dem at tornen hadde satt seg fast i halen og spurte om de kunne hjelpe henne å ta den bort. Fiffi hadde hatt tornen i halen så lenge at det gjorde litt vondt når de tok den ut, men **med en gang tornen var ute** kjente Fiffi at hun var glad og lettet.

Snart var Fiffi den samme som før. Hun løp etter lysende inneker og var ute om kvelden. Hun syntes det var lettere å legge seg til å sove, og hun sluttet å ha mareritt. Ikke var hun redd for å være alene lenger heller.

Fiffi ville være helt sikker på at hun aldri fikk en usynlig magisk bandasje på seg igjen. Derfor fortalte hun alle om turen i skogen og om hvor redd hun hadde vært for å snakke om det. Og jo mer hun fortalte det som var sant, jo tryggere og sterkere følte hun seg. For Fiffi hadde skjønnet at den usynlige magiske bandasjen ikke var magisk i det hele tatt. Den var der bare for å få henne til å tie stille. Fiffi hadde lært noe som hun alltid kom til å huske: å snakke om turen i skogen til voksne som passer på barn og som hun stolte på – det gjorde at hun følte seg sterk og sikker.